

ארצות הברית: הפיספוס האחרון של ג'קסון

החיצוני של מדינות אמריקה המרכזית והדרומית. הסיגנון והצבענות נבלו בהיסטוריה. חוב של 350 מיליארד דולר. בראיל חייבת לנושיה 93 מיליארד דולר, מכסיקו 90 מיליארד, ארגנטינה 45 מיליארד, ונצואלה "רק" 35 מיליארד. מירת האמינות, או חוסר

האמינות, של המישורים השונים נקבעת, כאילו, על-ידי נכונותם או יכולתם לשלם. הנושים מוצגים כמעט כפילנטרופים, או לפחות כמשקיעים תמימים. הזכאים לתשואה הולמת. אך מצויים כלכלנים רואי-נכוחה, הסבורים אחרת. לדעתם יש להוקיע את מנהיגי מדינות העולם השלישי. על מאמצים מוגזמים לעמוד בנטל חובות-החוזק. במערב מרבים לדבר על קארטל של חייבים, אבל נמנעים מלדווח על קארטל הנושים. מנהיגי המדינות העשירות דואגים היטב לעצמם, מטילים על מדינות כמו בראזיל או מכסיקו עול אריר של ריבית משתקת, ממש נשך,

ג'קסון עצמו, בעזרתה האריכה של השדולה היהודית המיסרית. עסקנים אלה התלבשו על ג'קסון מהרע הראשון. אילו היה איהו מוסלמי שחור קנאי, המשלח מסרים פרו-חומיניסטיים, ומטיף להשמדת מדינת ישראל, היו מגיבים כלפיו בביטול. דווקא מתינותו והכרתו המופגנת גם במדינת ישראל, ואפילו בצורכי ביטחונה, הניעו את גלגלי מערכת-ההסתה האדירה נגדו.

עבור היהודים המיסרדים היה ג'קסון מעין עיצאם סארטאווי שחור, איש המציע אלטרנטיבה סבירה וקבילה למדיניות ההתפשטות של ממשלות ישראל. הם היו נחושי-החלטה לעצור אותו בכל מחיר.

טינה הדרית. פוליטיקאים אמריקאיים רבים מכירים היטב את מסעות הריסאניפורמציה של השדולה הפרוי-ישראלית. כמה מהם, אנשי ם בעלי-עמדה בציבור האמריקאי, נוטרים מאז לישראל. העובדה, ועוד יותר המיתוס, של העוצמה היהודית, עוד יפגעו בציבור היהודי האמריקאי כבומרנג. אבל ג'קסון היה רגיש הרבה יותר. מאז הדחתו של שגריר ארצות-הברית באו"ם, אנדרו יאנג, בלחץ יהודי, גבר המתח בין השחורים ובין יהודי אמריקה. גם תהליכים חברתיים עמוקים, שהיטו יהודים רבים מהעמדה הליברלית המסורתית אל השמרנות, תרמו לניכור בין שתי העדות.

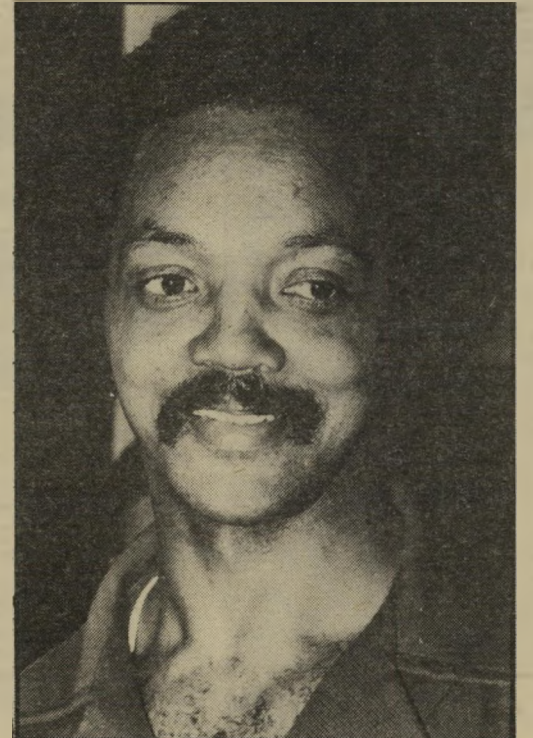
פירוב תקיף. הלהץ בו נתון ג'קסון גרר אותו לשורה של שגיאות חמורות ביותר. לא רק הכינוי "חיימס" כלפי יהודי ניו-יורק, אלא גם שורה ארוכה של התבטאויות כסיגנון, שהצביע על כך שהוא איננו מצליח לשמור על קורדינצו נוכח הפרר בוקציות הבלתי-פוסקות.

השבוע סירב ג'קסון להסתייג מהשתוללותו האנטישמית המפורשת של אחד מאנשיו, לואיס פרחאן, שהגריד, בין השאר, את היהדות כ-"רתיביבים" ושיבח (אומנם, בכמה הסתייגויות) את ארולף היטלר. ג'קסון חזר מביקור בקובה ומשיחה חשובה עם פידל קאסטרו. כל העיתונאים דרשו ממנו להגיב על הדרי פרחאן. הוא סירב ככל תוקף לגנותם, ובכך שיחק הישר לתוך ידיהם של ראשי המיסרד הפרוי-ישראלי.

חבל שאת הטקטיקה והאידאולוגיה הזאת הוא לא למד

קשה שלא לרחוש אהדה מסוימת למועמד הדמוקראטי השחור לנשיאות ארצות-הברית, ג'סי ג'קסון.

הוא לא יהיה נשיא. או סגן-נשיא. את זה ידעו הכל, עוד לפני המירוץ הגדול. אבל ג'קסון, לדעת רוב-דונם של המשקיפים, העלה את קרנם של השחורים בארצות-הברית, העניק להם ביטוי פוליטי רהוט, הגביר את ביטחונם העצמי, תרם — יותר מכל פוליטיקאי אחר בשנים האחרונות — לתחושת-העוצמה שלהם. תהליך הפוליטיזציה החד והברור, ששפק את 20 מיליוני השחורים, עם הופעתו של ג'קסון על הבימה המרכזית של החיים הציבוריים האמריקאיים, הוא בלתי-חוזר. ייתכן שג'קסון עצמו ייעלם, כמוקדם או כמאוחר, ושכוכבים חדשים יבצצו בהדרגה תחתיו. אך את עובדת מרכזיותם של השחורים בפוליטיקה

מועמד ג'קסון

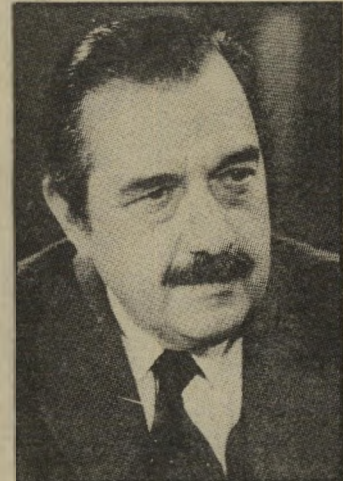
מה שמוער ליהודים, מותר גם לשחורים!

האמריקאית הוא כבר קבע בשטח. מה שמוער למיעוט היהודי (שהוא רק כרבע מהשחורים מבחינה כמותית), מותר גם לשחורים. **דמות מקרב-בלת.** מצעו הפוליטי של ג'קסון אינו שונה-כפרטיו מזה של כל מיפלגה סוציאליסטית אירופית, וקרוב לזה של מחנה השלום בישראל. ג'קסון מרגיש את זכויות הפלסטינים, אבל עומד בפירוש על זכויות ישראל לשלום ולביטחון.

תוכן וסיגנון נאומיו של ג'קסון רחוק ממהפכנות רדיקלית. הוא חותר, כמובן, לשיחורם התרבותי והפוליטי של בני עמו, בעיקר במדינות הדרום בארצות-הברית, ולשילובם במערכת הפוליטית הכללית. לצורך זה ערך מיבצע מוצלח ביותר לרישומם של עשרות אלפי כותרים שחורים בפניקסה-בנחורים שהיו עד השנתיים האחרונות מנוכרים, כמעט כלתי מודעים, לכל סיכויו, או יתרון, הנובע מהשתתפות פעילה בבחירות.

שני המועמדים הדמוקראטיים האחרים, וולטר מונדיאל וגארי הארט, הבינו במהלך המירוץ, שאסור להם להחרים את ג'קסון. כל מחוזה כלפיו נברק בשבע עיניים על-ידי הבוחרים השחורים, המהווים חלק נכבד מכלל חברי המפלגה. אחרי היסוסים רבים התחילו השניים להופיע עם ג'קסון בעצרות ובשידורי טלוויזיה, שהוקרנו בכל רחבי ארצות-הברית.

הכומר השחור הצעיר (41) הפך דמות מקובלת, גם בקרב אנשים שמתנגדים לדיועותיו בחריפות. כלי-התיקשורת בארצות-הברית הביאו אותו לכל בית אמריקאי. הוא הפך דמות מוכרת, והשקפותיו הפוליטיות נעשו מוקד לויכוח סוער, אך לגיטימי. את התחושה הכללית, שג'קסון הגיע, יכול להעכיר רק

נשיאי ברזיל (פיגואירידו, ממוזשקף) מבסקיקו (דה-לה-מרדיר) וארגנטינה (אלפונסין, משוסם) יש קארטל של חייבים, אין קארטל של נושים!

תובעים מהן לנקוט בצעדים מוניטאריים, המנציחים את העוני והפער החברתי.

את העובדות המעניינות באמת, מסתירים מדיעת הציבור באורח פחות או יותר שיטתי. הנתונים הבלתי-נוחים מוסווים היטב על-ידי מערכת מתחכמת של נימוקים, תירוצים, צנוורה פנימית, אפילו דמגוגיה שיקרית. רק יחיד סגולה בוחרים להביא את האמת בפני הציבור, בדרך-כלל מטעמים פוליטיים-אידאולוגיים.

מיליארד דולר לחודש. השבוע רווח על נאום של נשיא הבנק העולמי, א' ו' קלאון, בפני פורום בכיר של מנהלים אירופיים בשווייץ. קלאון הודיע למאזיני הנדהמים, שהעליה התלולה בשערי הריבית, והירידה בבתן הלוואות חרשות למדינות המתפתחות הביאה להעברת-הון שלילית של 21 מיליארד דולר בשנת 1983. "במנחים פשוטים יותר פירוש הדבר הוא, שהארצות העניות העבירו לבנקים במדינות העשירות 21 מיליארד דולר יותר מאשר קיבלו. כמעט שני מיליארד דולר לחודש!

קלאון, שהוא בעצמו איש בעל השקפה רכושנית מובהקת, הדגיש שעבורו מובן מאליו שמשקיעים זרים יקבלו יותר כסף מאשר השקיעו. עם זאת הוא הסביר, בחומרה רבה, "שאין לדרוש כבר בשלב מוקדם זה ממדינות עניות להעביר למערב משאבים כשיעור כלי-כך גדול."

מדוע מניחים מנהיגי המדינות המתפתחות לשערוייה כזאת להימשך, מבלי שיפעילו את מלוא השפעתם, הפוליטית-סטרטגית-כלכלית? אפשר רק לשער שרוב המנהיגים, הפקידים והגנרלים במדינות אלה מוחרדים באורח שיטתי על-ידי ממשלת ארצות-הברית ואירגונים אחרים, המייצגים משקיעים זרים.

מי שמכיר את מיסטריהם של נשיא בראזיל ג'ואו פיגואירידו, ונשיא מכסיקו מיגל דה-לה-מרדיר, לא יופתע במיוחד מקביעה כזאת. אשר לאלפונסין, הנשיא החדש יחסית של ארגנטינה הדמוקראטית — הכל מבקשים לתת לו ליהנות מהספק, הוא עוד עשוי לחולל שינוי, ולעמוד בתקיפות רבה על זכויות ארצו, נוכח הלהצים הסחטניים של המשקיעים הרים.

סמארטאווי, שהקפיד לגנות בכל תוקף כל ביטוי, שגרף ממנו ריח אנטי-יהודי. הפיספוס האחרון של ג'קסון עלול לדרדר אותו לשוליים, ולסכל את רוב השגיו האישיים. אך את פריצת-הדרך שלו כבר אי-אפשר לסכל. יהודי ארצות-הברית יאלצו להרבר עם מנהיגים שחורים מוכשרים ואמיצים, הדוגלים במצע וזה לזה של ג'קסון.

חובות-חוי: העניים ונתנים לעשירים

כלכלנים אמריקאים הירבו לעסוק בשבוע שעבר, כחוב

צרפת: סימפטום התבשיל המוקרח

כוכב נבחרת צרפת בכדורגל, מישל פלאטיני, רחה השבוע את כל הלתצים שהוסעלו עליו לקחת חלק בחיים הפוליטיים בצרפת. פלאטיני, המשחק בקבוצה האיטלקית יובנטאס, הוא אליל אמיתי בצרפת. שזכתה בשבוע שעבר בתואר אלופת אירופה בכדורגל, לראשונה בתולדותיה.

החלוצה לכדורגל, הצרפתית מלוח אותה גם באיטליה, וכל שעריו בליגה האיטלקית מוקרנים לעיני מיליוני צופים נלהבים בצרפת.

פלאטיני מגלה עניין רב בפוליטיקה, הרבה מעל הממוצע המקובל לשחקני כדורגל. עובדה זאת הביאה לחיזורים רבים אחריו מצד כל המיפלגות הפוליטיות, הרואות בו נכס אלקטוראלי ממדרגה ראשונה.

משקיפים ראו בכך חלק מהאופנה החדשה בצרפת, לגייס